

Себастьян Мейер

ТІНІ МЕТИСА

Переклад
Ганни Залевської

КРИМІНАЛЬНИЙ РОМАН

CHAIN OF CUSTODY

TO

Date

Mit Unterstützung von Pro Helvetia, Schweizer Kulturstiftung

За підтримки Pro Helvetia – Швейцарського культурного фонду

schweizer kulturstiftung

prohelvetia

Sébastien Meier

LES OMBRES DU MÉTIS

ZOE

Себастьєн Меєр

ТІНІ МЕТИСА

---

*З французької переклала
Ганна Залевська*

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

УДК 821.133.1

М-40

Себастьєн Меєр

ТІНІ МЕТИСА

Роман

З французької переклала Ганна Залевська

Перекладено за виданням:

Sébastien Meier

Les ombres du métier

© Éditions Zoé,

11 rue des Moraines CH-1227 Carouge-Genève, 2014

www.editionszoe.ch

Maquette de couverture : Silvia Francia

Illustration : © David Prêtre/STRATES

ISBN 978-2-88182-917-8

«Тіні метиса» — перший роман трилогії про заплутану справу, яку розслідує інспектор Поль Бреге, в'язень лозаннської тюрми і колишній інспектор. Чому так сталося? Навіщо Поль заплутує себе, слідчих і навіть свого духівника? Ця справа — «санта-барбара» із запізнаним камінг-аутом чи лише епізод у масштабнішій грі з великими ставками? Як сказав один із персонажів твору: Бог — не у відповідях, Бог — у запитаннях. Саме так! Відповіді поступово, наче снігова куля, з'являються у наступних книгах — «Батькове ім'я» та «Порядок речей». А поки пропонуємо вашій увазі головну інтригу цієї справи, викладену в романі «Тіні метиса».

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».**

ISBN 978-617-553-073-3

ISBN 978-617-553-011-5

(Серія «Кримінальний роман»)

Copyright © Sébastien Meier

© Ганна Залевська, український переклад, 2024

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2025

Присвячується Б.

РОЗДІЛ І

На вході йому вручили маленький бланк блакитного кольору, де він поставив галочку навпроти «Євангельсько-реформованої екуменічної церкви кантону Во». Водночас бланк пропонував католицького священника, рабина та імама.

Не сказати, щоб він був ревним вірянином. Просто йшов тим шляхом, що до нього проторували батьки, але тримався на ввічливій відстані від церкви, задовольняючись урочистостями на Різдво і час від часу на Великдень. Питання Бога не поставало, його більше цікавили люди. Тож не було жодної потреби запитувати себе про те, що буде *потім*.

Його родина завжди дотримувалась вибагливих протестантських традицій. Суворість, повага, скромність. Саме на них батько, відомий адвокат, вибудовував базові принципи свого життя і на деякий час навіть доєднався до Ліберальної партії в надії почути там гідні своїх переконань диспути. У будинку цього поважного чоловіка з імпульсивною зовнішністю панувала майже кальвіністська атмосфера, і його єдиному синові навіть на думку не спадало ставити все це під сумнів.

Про Бога вони не дискутували. Він існує, і крапка. Десь ховається, можливо, кружляє навколо столу, і хоча батьки перед вечерею не молилися, все одно виховували дитину в повазі до їжі, вимагаючи вдячності за цей щодня оновлюваний дар.

Він не розмовляв зі священником уже два роки, з того останнього Різдва, коли відвідав службу. Навіть тоді він просто привітав пастора з вдалою проповіддю, не більше.

Чесно кажучи, він ніколи *по-справжньому* не розмовляв з пастором.

Два дні по тому його відвели до молитовної кімнати — маленького, добре освітленого і невибагливого приміщення. Металевий стіл і два стільці. На стіні хрест без розп'яття. Він просидів лише кілька хвилин, як увійшов пастор, тихим кроком рушив до нього і простягнув руку. В'язень її потиснув як міг, піднявши закуті в наручники зап'ястки. Пастор теж сів, тільки по інший бік столу. Напрочуд молодий, середнього зросту, з безвиразним обличчям. Маленькі зелені очі, тонкий прямий ніс, майже безгубий рот. Пастор ухопив свій портфель, витяг звідти Біблію і поклав на стіл, потім сплів пальці, абсолютно беземоційно дивлячись на в'язня. Якби в брошурі, отриманій разом із пропозицією звернутися до церкви, не було написано: «тут вас не судитимуть, а слухатимуть», — під цим поглядом в'язень почувався б засудженим. Надто нерухомі застигли очі, надто очевидна відсутність емоцій вкупі з дивною містичною аурую, що оточувала молодого пастора, — все це його лякало. Краще б тут сидів якийсь зморшкуватий пузатий дідуган, що побачив на своєму віку і Крим, і Рим, і купу кривд, чия доброзичливість запевнила б в'язня у Божому милосерді.

А ще він помітив: пастор був гарненький. Біла, бездоганно чиста шкіра контрастувала з темним убранням. Янгольське обличчя на елегантному тілі. Майже мимоволі він кинув оком на гладенькі зграбні руки й обручку: отже, пастор знається на любові та слабкостях плоті. Спочатку він навіть не почув, як той почав бесіду.

— Слухаю вас.

Він відзначив крадький посміх, здивувався м'якості голосу і відчув, що партію вже розписано: пастор любить, в'язень кається — звісно, кається, адже його підозрюють у вбивстві.

В'язневі дуже кортіло поговорити. За весь проведений у тюрмі час його голова кілька разів грозилася вибухнути. Зрештою, він мусив визнати: виговоритися — не бажання, а нагальна потреба. Реально наляканий перспективою з'їхати з глузду через постійне мовчання, він зрозумів — треба комусь вилити душу. Комусь розповісти. Комусь, хто нічого не *зробить*, просто вислухає і перекладе таємницю на Божі плечі. Але, опинившись перед цією блідою усміщеною юністю, в'язень розгубив усі потрібні слова до елементарного «добрий день». Уперше за багато днів думки були порожні, від чого паморочилося в голові.

Крізь вікно пробивалося денне світло. На хресті, що висів на стіні за спиною пастора, в'язень волів би побачити виснажене тіло Сина Божого — так було б легше повірити у своє спасіння ціною його жертви.

— Я пастор Мануель. Сьогодні ми маємо дві години. Якщо бажаєте, можемо зустрітись іншого дня.

Цими словами пастор не виявив нетерпіння, навпаки, він запропонував почесний вихід із ситуації. Молитовна кімната не зовсім в'язниця, і в'язень це розумів: поки він тут, у нього все ще є вибір.

— Як вас звати? — запитав пастор після довгої мовчанки.

Зазвичай так починається допит. Але тут це запитання набувало геть іншої конотації. Дивно, як таке можливо?

Такі безнадійно порожні білі стіни... Фарба не облуплюється, ніяких нашкрябаних імен подружок чи номерів дилерів. Кілька квадратних метрів молитовної кімнати були гладенькими, наче Рай.

— Поль Бреге. Я був інспектором поліції.

Він наважився упнутись очима в це обличчя з важкуватою щелепою, почуваючи себе вразливим і смішним. Чому так важко витримати погляд пастора?

Його мучила власна безпорадність, хвилина розтягнулась на цілу вічність.

— Бог існує?

Він здивувався власним словам, наче вони вибогтнулися випадково. Адже існування Бога ніяк не стосувалося його справжніх турбот.

Пастор на мить замислився: обличчя не виказувало ані подиву, ані роздратування. Невже він зараз зачитує якусь біблійну істину? Типу «Євангеліє — шлях грішника до спасіння». А може, сприйме це запитання за провокацію?

— Чому ви запитуєте?

— Тому що сумніваюсь.

Хоча його голос прошелестів цівкою повітря, майже пошепки, сама відповідь вийшла логічною і тому ще більш безпорадною.

Тьмяні очі, уникливий погляд — на Полі, що згорбився на стільці, наче лежав невитравний відбиток поразки. Зморшки здавалися її наслідками, а додай до цього осунений рот, впалі щоки та вкритий сірими брижами лоб, складалося враження, що Полеве обличчя обвалилося під власною вагою.

Незабаром відбудеться суд, і, коли вірити всьому, що про цю справу пишуть газети, його з великою часткою ймовірності виправдають. Але не туманне майбутнє гнітило Поля. Було тут щось інше, щось глибше.

— Для мене Бог існує, — сказав нарешті пастор спокійним голосом без біблійних цитат і проповідей.

Поль відчув, що пастор скоро зрозуміє: мова не про в'язницю і не про вирок, а про безсилля.

Уже тиждень йому стискало груди — не вдихнути, не видихнути, світ втратив усі смаки й перестав викликати зацікавленість. Він відмовився від відвідувань, нікому не телефонував і не приймав дзвінків іззовні.

На серці лежав величезний тягар. Він і радий би його позбутися, але як? Невідомо. Психолог йому точно не потрібен, тут не зарадиш роботою над собою, що скаже психолог? «Це депресія, пане, а розкажіть-но мені про свою

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.